

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobkyně: a) **A3/94 Property v.o.s.**, se sídlem Hlavní 450, Herink, zast. JUDr. Petrem Šťovíčkem, Ph.D., advokátem se sídlem Malostranské náměstí 5/28, Praha, b) **FIT AG**, se sídlem Am Grohberg 1, Lupburg, Spolková republika Německo, zast. JUDr. Robertem Zugarem, advokátem se sídlem Laubova 1729/8, Praha, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2/2, Praha, **za účasti:** Ředitelství silnic a dálnic s.p., se sídlem Na Pankráci 546/56, Praha, zast. JUDr. Ing. Milošem Olíkem, Ph.D., LL.M., advokátem se sídlem Na Pankráci 1683/127, Praha, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2023, č. j. 11 A 121/2023-90,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost **se odmítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Osoba zúčastněná na řízení **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í:

[1] Kasační stížností žalovaný (dále jen „stěžovatel“) napadl v záhlaví uvedený rozsudek, kterým Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) zrušil mezitímní rozhodnutí stěžovatele ze dne 14. 9. 2023, sp. zn. S-MHMP 1643404/2022/STR, č. j. MHMP 1911177/2023.

[2] Tímto rozhodnutím stěžovatel podle § 24 odst. 2 a odst. 3 písm. a) bodu 3. zákona č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 4a odst. 1 zákona č. 416/2009 Sb., o urychlení výstavby strategicky významné infrastruktury, ve znění pozdějších předpisů (dále též „liniový zákon“) odejmul vlastnické právo žalobkyně a) k pozemkům parc. č.: 2917/113, 2917/114, 2917/116, 2974/12, 2974/13 a 2974/16, vše v kat. území Ruzyně, ve prospěch vyvlastnitele – České republiky jednající prostřednictvím osoby zúčastněné na řízení; současně stěžovatel v souladu s § 24 odst. 3 písm. c) zákona o

vyvlastnění ve spojení s § 3c liniového zákona určil, že vyvlastnitel je povinen zahájit uskutečňování účelu vyvlastnění nejpozději do 4 let od právní moci tohoto rozhodnutí.

[3] Účelem vyvlastnění je uskutečnění veřejně prospěšné stavby dopravní infrastruktury „D7 MÚK Aviatická – MÚK Ruzyně“, přičemž žalobkyně a) je vyvlastňovanou a žalobkyně b) zástavní věřitelkou, v jejíž prospěch bylo zřízeno zástavní právo k vyvlastněným pozemkům.

[4] Proti rozhodnutí stěžovatele podaly žalobkyně dvě samostatné žaloby, které městský soud spojil ke společnému projednání a následně dospěl k závěru, že žaloby jsou důvodné. Městský soud proto napadené mezitímní rozhodnutí podle § 78 odst. 1 a 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení (výrok I.); rozhodl též o náhradě nákladů účastníků řízení (výroky II. a III.) a o nákladech řízení osoby zúčastněné na řízení (výrok IV.).

[5] Podstata věci, pro kterou městský soud mezitímní rozhodnutí stěžovatele zrušil, spočívala v tom, že se stěžovatel vůbec nezabýval argumentací žalobkyň, že znalecký posudek, který vyvlastnitel (tj. osoba zúčastněná na řízení) předložil jako podklad pro návrh kupní smlouvy, je vadný a cena jím stanovená nezákonná. Ve zbytku žalobní námitky městský soud jako důvodné neshledal.

[6] Rozsudek městského soudu napadl stěžovatel kasační stížností v rozsahu (zrušujícího) výroku I. ve vztahu k žalobkyni b). Konkrétně pak poukázal na to, že městský soud vyhlásil svůj rozsudek vyvěšením na úřední desce dne 4. 12. 2024 ve 14:29:34 hod. Ve stejný den však vzala žalobkyně b) žalobu zpět, přičemž zpětvzetí bylo do datové schránky městského soudu doručeno dříve, než vyvěsil rozsudek na úřední desce. O této skutečnosti informoval účastníky řízení i osobu zúčastněnou na řízení sám městský soud přípisem ze dne 6. 12. 2023, č. j. 11 A 121/2023-99, na který výslovně stěžovatel poukázal a poznamenal, že ve vztahu k žalobkyni b) měl městský soud rozhodnout o zastavení řízení. Jelikož tak neučinil, zatížil své rozhodnutí nezákonností pro rozpor s § 47 písm. a) s ř. s., podle něhož platí, že soud řízení zastaví, vzal-li navrhovatel svůj návrh zpět. To se evidentně nestalo a nic na tom nemění ani skutečnost, že městský soud při vyhlášení rozsudku neměl povědomí o existenci podání, jehož předmětem bylo zpětvzetí žaloby žalobkyně b), neboť toto podání ještě nebylo přiřazeno k příslušné spisové značce. Jde o interní záležitost městského soudu, která nemůže jít k tíži účastníkům – zde k tíži stěžovatele, jemuž městský soud výrokem III. uložil povinnost uhradit žalobkyni b) náhradu nákladů řízení, což by se v případě zastavení řízení nestalo; srov. § 60 odst. 3 s. ř. s. Proto stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek zrušil a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení.

[7] Žalobkyně b) ve svém vyjádření uvedla, že kasační stížnost je nepřípustná podle § 104 odst. 2 s. ř. s., protože fakticky směřuje jen proti výroku III. o nákladech řízení. Žalobkyně a) rovněž poukázala na to, že kasační stížnost směřuje pouze proti výroku o nákladech řízení ve vztahu k žalobkyni b), nikoli proti meritu věci. Proto navrhla, aby kasační stížnost Nejvyšší správní soud jako nepřípustnou odmítl.

[8] Osoba zúčastněná na řízení se naopak ztotožnila s kasačním návrhem a poznamenala, že sama považuje napadený rozsudek za nesprávný i z důvodu, pro který městský soud zrušil

pokračování

mezitímní rozhodnutí. Nicméně předpokládala, že postupem vhodnějším, rychlejším a opatrnějším bude namísto podání kasační stížnosti doplnění dílčího odůvodnění mezitímního rozhodnutí za účelem výslovného vypořádání námitek ohledně znaleckého posudku předloženého vyvlastnitelem.

[9] Nejvyšší správní soud (NSS) posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je včasná, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku krajského, resp. městského soudu a současně je podána osobou, která byla účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí městského soudu vzešlo. O splnění podmínek objektivní přípustnosti kasační stížnosti (§ 102 s. ř. s.) není pochyb. Na druhou stranu NSS již dříve ve své judikatuře dovodil, že při hodnocení přípustnosti kasační stížnosti je třeba posoudit také to, zda jsou na straně stěžovatele splněny podmínky subjektivní přípustnosti kasační stížnosti.

[10] Kasační stížnost totiž může podat jen ten účastník řízení před krajským, resp. městským soudem, kterému nebylo rozhodnutím soudu plně vyhověno, popřípadě kterému byla tímto rozhodnutím způsobena jiná určitá újma na jeho právech. V opačném případě je kasační stížnost subjektivně nepřipustná a soud ji odmítne podle § 46 odst. 1 písm. c) ve spojení s § 120 s. ř. s.; srov. k tomu usnesení NSS ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Ans 17/2012-33.

[11] Nejvyšší správní soud při posouzení obsahu stěžovatelovy kasační stížnosti s ohledem na shora uvedené dospěl k závěru, že podmínky subjektivní přípustnosti kasační stížnosti nejsou splněny. V daném případě městský soud vyhověl oběma žalobám podaným žalobkyní a) a žalobkyní b) – jimi napadené mezitímní rozhodnutí stěžovatele zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení; viz výše výrok I. napadeného rozsudku, který také stěžovatel rozporuje a tvrdí, že ve vztahu k žalobkyni b) mělo být řízení zastaveno, protože ještě před vyhlášením rozsudku vzala svoji žalobu zpět. Proti zrušujícímu důvodu rozsudku městského soudu ovšem stěžovatel nenamítá nic. A právě to považuje NSS za podstatné.

[12] Stěžovatel se ve výsledku vlastně domáhá dalšího výroku – a sice výroku o zastavení řízení ve vztahu k žalobě podané žalobkyní b), nicméně pomíjí, že tento „přidaný“ výrok by nic nezměnil na tom, že jím vydané mezitímní rozhodnutí bylo zrušeno [jinou situací by samozřejmě bylo, pokud by žalobkyně b) byla jediným žalobcem, který vzal svoji žalobu zpět]. Jak již bylo zmíněno, proti výroku v meritu věci stěžovatel vůbec žádnou kasační námitku nevzněl a dlužno dodat, že osoba zúčastněná na řízení, které zjevně prospívalo městským soudem zrušené mezitímní rozhodnutí, dokonce ani kasační stížnost nepodala.

[13] Stručně shrnuto: stěžovatel v meritu věci jiného výsledku dosáhnout nechce, neboť žádnou konkrétní kasační námitku v tomto směru nepodává. Z obsahu kasační stížnosti je jasné, že jedinou újmu stěžovatel spojuje se zásahem do majetkové sféry v důsledku výroku o náhradě nákladů řízení vůči žalobkyni b). Tuto újmu však není možné brát v úvahu při posuzování subjektivní přípustnosti kasační stížnosti, jejíž koncepci potvrdil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 26. 3. 2020, č. j. 9 Afs 271/2018-52, č. 4024/2020 Sb. NSS; viz zejména body [55] a [56] odůvodnění:

„Relevantní újmu je totiž v každém případě nutno posuzovat ve vztahu k věci samé. Újma tedy nemůže spočívat např. jen v prodloužení řízení (viz výše), ale ani, jak poukazuje stěžovatel a předkládající senát, v rozhodnutí o nákladech řízení. Takové rozhodnutí je akcesorickým výrokem soudu, který nelze napadnout samostatnou kasační stížností (§ 104 odst. 2 s. ř. s.). Rozšířený senát sice (v již citované věci KOPPA) přisvědčil přípustnosti kasační námitky proti výroku rozhodnutí krajského soudu např. o náhradě nákladů řízení, podanou souběžně s alespoň jednou kasační námitkou směřující proti rozhodnutí v meritu věci, přípustnost napadení výroku o nákladech řízení však podmínil přípustností alespoň jedné meritorní námitky.

Nelze-li připustit přezkum rozhodnutí krajského soudu o nákladech řízení bez přípustné kasační námitky proti výroku v meritu věci, není ani možné uznat tvrzenou újmu plynoucí z výroku o nákladech řízení jako relevantní újmu pro posouzení přípustnosti kasační stížnosti jako takové.“

[14] I když stěžovatel napadá (zrušující) výrok I. rozsudku městského soudu, činí tak pouze ve vztahu k žalobkyni b) a veškeré důsledky, které tomuto rozsudku přičítá, pramení výhradně z výroku III., jímž žalobkyni b) přiznal náhradu nákladů řízení. Proto je namístě na stěžovatele hledět jako na osobu zjevně neoprávněnou k podání kasační stížnosti a jeho kasační stížnost odmítnout podle § 46 odst. 1 písm. c) za použití § 120 s. ř. s. (výrok I.)

[15] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti NSS rozhodl podle § 60 odst. 3 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., neboť žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta (výrok II.).

[16] Osobě zúčastněné na řízení nebyla uložena žádná povinnost, v souvislosti s jejímž plněním by jí vznikly náklady, a proto NSS podle § 60 odst. 5 s. ř. s. rozhodl tak, že osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í:

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 7. března 2024

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu